

АБОНАМЕНТЪ:

За България год. 20 л.
6 м. 12 л.
За чужбина 40 л.

Един брой 20 стот.

Телефон № 358.

ДОБРУДЖА

ОРГАНЪ НА ЦЕНТРАЛНИЯ ДОБРУДЖАНСКИ НАРОДЕН СЪВЪТЪ

ЗА СЪВЪЛЕНИЕ

се плаща по споразумение.

Адрес:

в „ДОБРУДЖА“ — влизат
„Звона Българина“ № 5.Излиза
сряда и събота.

Раздадени се събират.

Ромжните права на меншествата.

Въпросът за етническите меншества продължава да възбужда ромжната преса. Осждаат се най-строго „четиримата“, които сж се одързостили да поставят „най-толерантната страна“ от цъла Европа под контрол по отношение зачитането правата на меншествата.

А при това, ежедневното държане на ромжните сиръмо тъзи меншества е отъ такова естество, че то прави не само належачъ единъ външен контрол за да бждат зачетени и най-елементарните права, но дори то би тръбвало да застави европейските сили да погледнат по-сериозно на въпроса за покровителството на меншествата въ Ромжния; тѣби тръбвало, може би, да се произнесатъ, дали въобще не би слѣдвало да се направи всичко, за да не се дадат на Ромжния територии населявани отъ други народности, които по отношение на цълата държава биха съставлявали меншество.

Искаме да изнесемъ становището на ромжната преса по единъ много елементаренъ и лесно обяснимъ актъ на толерантностъ, проявенъ отъ военното командване на окупационните войски отъ Южна Добруджа, за да се види до гдѣ стига нетърпимостта на ромжните ръководящи сфери по отношение на меншествата.

Знае се какъвъ празникъ е Св. Кирилъ и Методий — празникъ на учащата се младежъ, день, въ който се чествуватъ създателитѣ на нашата писменостъ, и който, за наша честь и гордостъ, е издигнатъ до всенароденъ културенъ празникъ. Ромжните, които нѣматъ свой народенъ празникъ, не могатъ да схвататъ, колко възвишено има въ празнуването на тоя день и тѣмъ имъ вдъхва ужасъ видѣтъ на единъ народъ, събранъ въ едно, не въ името на нѣкои монархъ, а въ името на създателитѣ на словото, на писмеността.

Ромжните вѣстници протестиратъ съ голѣма загриженостъ за глѣто окупационните войски позволяли на българското население отъ Южна Добруджа да празнува всенародния празникъ на просвѣтата. Вѣстникъ „Дачия“, който се редактира отъ двама измежду най-извѣстнитѣ днесъ ромжски писатели, г. г. Влахуца и Братеску — Войнеши, отбѣлзва „съ голѣмо съжаление“ факта, че италианското командване е позволило на българитѣ да празнуватъ въ цъла Южна Добруджа съ единъ не обикновенъ блѣсъкъ българския народенъ празникъ, който день, „за нещастие“, съвпадалъ съ день, въ който букурешките вѣстници отбѣлзвали извѣстието, че се подлага на разискване бждашата сдба на Добруджа.

Другъ единъ вѣстникъ, издаванъ на френски, важниятъ политически ежедневникъ „L'Independance Rou-

maine“, въ броя си отъ 1 юни посвещава на първата си страница цъла статия на тая тема. „Въ Добруджа италианското командване е дозволило на българското население да празнува българския народенъ празникъ. Една подобна любезност по отношение на единъ грабителски и свирѣпъ неприятелъ като България не може, освѣнъ да възбуди у него напразни апетити и надежди, противни на интереситѣ на самитѣ съюзници, и на ненарушимитѣ права на ромжския народъ“. „Енде пандансъ“ счита тая постъпка „за скръбна грѣшка, която дълбоко наранява националното чувство на нашия народъ“. Съ подобни постъпки „съюзническитѣ войски, които сж били приети въ всичкитѣ ромжски села, и особено въ Добруджа, съ единъ безграниченъ энтузиазъмъ, само ще увеличатъ безпокойствието на общественото мнѣние съ мѣрки, които сж противни и на най-елементарнитѣ права на нашия народъ“.

Въ всѣко друго врѣме подобни мисли биха прѣдизвикали недоумѣние. Но днесъ, когато ромжните искатъ да отхвърлятъ всѣкакъвъ контрол за зачитане правата на изпадналитѣ въ тѣхната властъ меншества, тѣзи мисли сж едно най-ясно посочване за истинскитѣ намѣрения, които се кроятъ въ съпротивлението на ромжните делегати въ конференцията.

Отъ най-различни ромжски официални мѣста и лица се даватъ увѣрения, че Ромжния е рѣшена да признае доброволно най-широки права на меншествата, които биха останали въ нейнитѣ граници, стига само да не бжде подчинена на унизителния и досаденъ контрол на лигата на народитѣ. Обаче, веднага фактитѣ идатъ да посочатъ, какво ще очаква тѣзи меншества, ако тѣ останатъ беззащитни въ ръцѣтѣ на една шовинистична и нетолерантна власт. Нека се има прѣдъ видъ, че ние приведохме мнѣнията на два отъ най-важнитѣ и сериозни органи на ръководящото ромжско обществено мнѣние.

Ако дори такива вѣстници идатъ да бламиратъ постъпката на едни съюзнически власти за тѣхната толерантностъ, проявена по единъ най-бевиненъ случай, може да се сжди каква сдба ще готвятъ ромжните за ония народности, които единъ день биха се опитали да отстояватъ своята собствена култура, икономическа самостоятелностъ или политическа свобода.

Д-ръ И. П.

Гърцитѣ въ Добруджа.

Вѣстникъ „Дачия“ съобщава, че слуховѣтѣ разпространявани отъ българското население въ южна Добруджа, че скоро тази областъ ще се освободи, били разтревожили „грѣшното и ар-

менското население отъ Кадрилатера.“ Една грѣшка делегация се прѣдставила прѣдъ грѣшкия консулъ отъ Кюстенджа, за да го запита, какво да прави. Г-нъ Тасосъ увѣрилъ делегацията, че никаква опасностъ не я застрашава и посвѣтвалъ всички да си гледатъ работата.

Въобразява ли си нѣкой, какво нещастие би сполетѣло Добруджа, ако г. Тасосъ би посвѣтвалъ своето стадо да се изсели въ по-запазени мѣста? Добруджа би се обезлюдила и цълнятъ животъ тамъ би угасналъ. Зашото, обръщаме статистиката за населението на областта и намираме, че въ тая областъ е имало 656 души грѣци въ 1910 год. или не по-малко отъ 0.23% отъ цълото население на областта. Какво би правила Добруджа безъ тѣзи 656 грѣци?

Твърдѣ сме благодарни на г. Тасосъ, че е спасилъ Добруджа отъ запустяване, като е успокоилъ своитѣ сънародници и ги е убѣдилъ да си останатъ между насъ.

Ромжскитѣ журналисти въ Добруджа.

Факти, които не се нуждаятъ отъ коментарии.

Ромжски вѣстници сж постѣили южна Добруджа. Тѣ не могатъ да се изхвалятъ съ плодородието на областта и явното благоденствие на населението. Но тѣ сж така сж били неприятно изненадани отъ нескриваното вълнение всрѣлъ българското население, което отъ всѣка най-малка случка прави заключение, че ромжскитѣ власти ще отсѣпятъ южна Добруджа.

Пристигането вѣстникаритѣ съ автомобили обезпокойло българското население. Фактитѣ, че отъ Добричъ била изнесена една каса за пари билъ достатъченъ, щото населението да разнесе слуха, че ромжското управление напуска южна Добруджа, която въ два дня ще бжде заета отъ българскитѣ войски. Заминаването за Кюстенджа на каварненския кметъ направило българитѣ да се забавяватъ съ ромжскитѣ чиновници, че кметътъ е избѣгалъ и че идватъ българскитѣ власти.

Това би тръбвало да посочи на ромжскитѣ вѣстници, колко нежелателни сж тѣ за населението на Добруджа и съ какво нетърпение се очаква деньтъ на освобождението отъ ромжската екупация.

Ромжните събѣтватъ.

Официозътъ на ромжското правителство „Винторулъ“ счита, че съюзничитѣ биха сгрѣшили, ако признаятъ правителството на Бѣла Кукъ и ако го поканятъ да участва въ прѣговоритѣ за миръ.

Обществената атмосфера въ Ромжния.

Социалиститѣ се засилватъ.

Интересно явление въ вжтрѣшната политическа атмосфера въ Ромжния е *прѣминаването къмъ социалистическата партия* на хора отъ най-различнитѣ политически лагери и общественѣ положения. Между многото интелигентни, намираме бивши социалисти, или съ напѣдничави възглѣдове, но които сж били чужди на политическитѣ партии. Обаче, записалъ се е въ социалистическата партия и г. Патрашкану, извѣстенъ публицитѣ, интименъ сподвижникъ на професоръ Стере, редакторъ на германофилския листъ „Лу-

мина“ прѣзъ врѣмето на окупацията бившъ депутатъ и либералъ.

И което е още по-интересно, записалъ се е г. Лупу Костакѣ, интименъ приятелъ на г. П. Карпъ, много плати бивалъ министъръ и сенаторъ, потомъкъ на едно отъ най-старитѣ, видни и почтенни ромжски боярски семейства, типиченъ прѣдставителъ, заедно съ г. Карпъ, на старата чисторомжска аристокрация, която се е отличавала съ строги нрави, високо образование и прусащина, за да не кажемъ германофилство.

Крайноститѣ се много доближаватъ, което показва, че обществената атмосфера въ Ромжния е много нажежена.

Ромжните за своѣ си.

„Стягулъ“, който се инспирира отъ г. Маргилманъ, вижда прѣкрасно трудноститѣ на външното положение на Ромжния. „Даже ако добиемъ цълнятъ Банатъ, пише „Стягулъ“ отъ 1 того, оставаме въ война по единъ непрѣкъснатъ фронтъ въ полукръгъ, начинающъ отъ вливането на Тиса до устието на Днестъръ. И оставаме въ война ние, автократична държава, съ една двойна социална революция. Нашето автократично правителство, прѣдставляващо най-спекулантската и алчна за властъ и за акапарирание банкова плутократия въ война съ деветъ комунистически правителства“.

Б. Р. Картинитѣ, които ние сме рисували за вжтрѣшното положение на Ромжния, сж по-блѣди отъ картината, която ни рисува „Стягулъ“.

Новъ ударъ върху добруджанското население.

Ромжскитѣ вѣстници съобщаватъ, че била назначена една комисионка отъ висши чиновници отъ министерството на държавнитѣ имоти, която да се занимае съ въпроса за колонизацията и разпрѣдѣлението на земи въ Добруджа.

Наврѣно нѣкой новъ ударъ, нѣкое ново ограбване се готви пакъ надъ неромжското население въ Добруджа. Шиканитѣ и грабежитѣ на полиция и администрация не сж достатъчни навѣрно за бързото прогонване на всичкитѣ нежелани народности и се прибѣгва до нѣкое ново сръдство, каквито бѣха разнитѣ провѣрки и депосидирания на земитѣ, толкова плати практикувани въ Добруджа и тѣи скъпо заплатени отъ мѣстното тамъ население.

Плъчка и реквизиция.

Да му мислятъ унгарцитѣ.

Ромжскитѣ вѣстници не могатъ да се нахвалатъ съ *големата плъчка*, която успѣли да „заловятъ“ въ послѣднитѣ си военни дѣйствиия. Само въ Дебрецинъ, Унгрия, били складирани до сега повече отъ 3,000 вагона съ разни материали, всички „военна плъчка“. Имало между плъчката голѣми количества тютюнъ и много чистокръвни жребци. Натоваренитѣ съ прибирането на плъчката чиновници едновременно вършили и реквизиции за въ полза на селското население въ Ромжния, които реквизиции се изплащатъ съ австрийски корони по опрѣдѣлени цѣни.

Ние, които знаемъ какво значатъ ромжски реквизиции и изплащания, защото сме имъ изпитали сладостта въ Добруджа, увѣрени сме, че въ Унгрия ще запазятъ за дълги години тѣхния споменъ.

Отворено писмо

Do Monsieur Constantin
Mlle Directeur de români-
scului „Adeva-
rul” и „Dimineata”
Bucurest.

Отъ Русе ни съобщаватъ съ дата 30 май т. г. че, Вие въ Вашитѣ почитаеми вѣстници сте атакували списанието „Le Mouvement Dobroudjaïne” чийто главенъ редакторъ имамъ честъ да бъда. Споредъ васъ, то е било органъ на революционния добруджански комитетъ.

Съжелявамъ крайно, че не притежаваме броеветъ, въ които сте писали това, за да ви отговоря обстойно. Все пакъ, обаче, считамъ за свой дългъ да ви дамъ единъ отговоръ, защото въ случая Вие пишете въ ходъ една интрига. Списанието „Le Mouvement Dobroudjaïne” не е органъ на никаква революционна организация, понеже такава не съществува. Ние добруджанци не направихме революция даже прѣзъ 1907 г., когато вие чрѣзъ Вашитѣ органи подстрѣкавахте селската революция въ Ромъния и Добруджа. Напротивъ, добруджанскитѣ българи, като ромънски войници, потушиха запалена Ромъния. Огнѣтъ горѣше и между ромънскитѣ колонисти, заселени слѣдъ 1878 г. въ Добруджа — въ селата Николицелъ, Паркешъ, Сонова, Къшла. Именно 33 Тулчански пѣхотенъ полкъ, въ болшинството си комплектуванъ отъ българи изъ Добруджа, усмири тѣпата въ горнитѣ села и Галашкия окръгъ. Въ това врѣме, обаче, Вие бѣхте и революционеръ и палачъ едновременно. Смѣтката да бѣде повиканъ 33 полкъ да усмири революцията въ Добруджа и Галашко бѣше направена въз основа на една умраза: единъ чисто български полкъ, който мрази ромънитѣ, бѣ повиканъ отъ ромънското правителство да смачка неговитѣ възстанили синове. Какво име ще дадете на тая смѣтка?

Ние изпълнихме войнишкия си дългъ къмъ машинъ Ромъния. Ние не сме революционери, ние открито искаме цѣла Добруджа да се присѣдини къмъ майка България, а ако това не може, искаме цѣла Добруджа да бѣде самостоятелна — автономна областъ подъ протектората на лигата на народитѣ; ромънска да бѣде тя въ никой случай ние не искаме.

Не сме революционери и не искаме спогодба между България и Ромъния за смѣтка на частъ отъ нашата родина, защото имаме пълна вѣра въ рѣшението на мирната конференция и сме увѣрени, че безъ революция ще получимъ това.

Вмѣсто да ни ругаете и да интригувате по нашъ адресъ, ние очакваме да опровергавате писаното въ излѣзнитѣ броеве на списанието „Le Mouvement Dobroudjaïne”, което не е, освѣтъ органъ на добруджанската организация въ България.

Оставямъ съ почитъ:

Главенъ Редакторъ на списанието „Le Mouvement Dobroudjaïne” и подпрѣдседателъ на Добруджанската организация въ България.

Драгомиръ Пановъ.

Н. В. Спомнятъ си, че и Вие прѣзъ 1910 г. пишете нѣщо въ вашитѣ вѣстници за правото на тулчани да си иматъ българско училище. Какво е сега „новото” ви становище?

Какъ ромънитѣ изпълняватъ задължението си.

Мѣстнитѣ земства въ бесарабскитѣ окръзи Хотинъ, Тишна, Кишиневъ, Сарака, Орхей и Бѣлци били разтурени отъ ромънскитѣ власти, като на мѣстото имъ били назначени тричленни комисии.

Така ромънското управление защита свободитѣ и бесарабското население, въпрѣки формалното задължение, което бѣ поело съ акта за присѣдинението на Бесарабия.

БОЯНЪ СТЕФАНОВЪ АДВОКАТЪ въ гр. Русе

защитава дѣла прѣдъ всички граждански и военни сѣдилища въ Царството. Писалище, ул. „Николаевска” № 35. Телефонъ № 63.

Животътъ въ Добруджа.

Бабадъшва околия.

(Изъ „Мувманъ Добрудженъ”).

Бабадагъ. Въ двора на старата българска църква „Св. Димитрий” прѣзъ врѣме на войната бѣха погребани нѣколко български офицери, загинали въ сраженията около града. Гробовѣтъ имъ бѣха обградени и хубавъ паметникъ бѣ издигнатъ надъ тѣхъ. Щомъ дойдохъ ромънскитѣ власти, поискаха да развалятъ оградата, да съборятъ паметника и да изкопаятъ и прѣнесатъ вѣнъ отъ града труповѣтъ. **Гражданитѣ се възпротивиха и гробницата остана непожжана.** Ромънитѣ се задоволиха само съ това, че заковаха портата на оградата и забраниха на гражданитѣ да палатъ свѣци и да поставятъ цѣлты на гробовѣтъ. Въпрѣки това, всѣка сѣбота на всички гробове горѣха свѣци и имаше цѣлты и вѣнци. Ромънската полиция се разтича да залова, кой върши това. Една сутринъ заловиха двѣ сестри — Миланка и Петранка Владови, момчета на 14 и 16 години, когато слагали цѣлты и палили свѣци на гробовѣтъ. **Двѣтъ момчета бѣха арестувани и дадени подъ сѣдъ.** Сега ромънскитѣ власти пакъ се тѣмнятъ да вдигнатъ гробовѣтъ отъ тамъ.

Въ общинското управление доставиха храни и започнаха да ги продаватъ на гладувашето население, но и тукъ ромънскитѣ власти показаха, че сж лишени отъ всѣко чувство на човѣщина и справедливостъ. Тѣ раздаватъ храни само на ромънитѣ-колонисти, а на българитѣ и турцитѣ не само че нищо не даватъ, но и ги пѣдятъ съ най-чинични псувани и закани, когато се явяватъ да си купятъ храни. Ромънскитѣ чиновници закупватъ хранитѣ отъ общината и слѣдъ туй ги прѣпродаватъ на баснословни цѣни на гражданитѣ българи и турци. **Всѣдствие на това, голѣмо е роптанието между всички народности срѣщу грабливата ромънска власт.** Всички казватъ: „Когато бѣха българитѣ тукъ, разлика между бѣдни и богати, между българи, ромъни и турци не правяха. На всички даваха еднакво помощи и храна”.

Ромънскитѣ бирници започнаха да събиратъ данѣнитѣ за 1916, 1917 и 1918 г. Налагатъ голѣми глоби. **Закриха всички дюкяни, отворени прѣзъ врѣме на българската окупация.**

Нѣколко пѣти вече ромънскитѣ власти разгласяватъ, че е обявена мобилизация и кѣнятъ запаснитѣ войници да се явятъ въ полковѣтъ си. Малцина отиватъ доброволно. Повечето граждани и селяни бѣгатъ въ горитѣ и се криятъ. Полицията ги залавя и вързани ги откарва прѣзъ Тулча въ Бесарабия. **За заблѣзване е, че най-много дезертиратъ ромънитѣ.**

Колкото и да е тежкъ и непоносимъ животъ, всички народности живѣятъ съ надеждата, че българскитѣ власти ще се върнатъ. Само тая надежда ги кара да понасятъ търпеливо всички своеволия и ги задържа да не се изселватъ.

с. Башкѡй. Ромънскитѣ жандарми правиха нѣколко пѣти обиски въ всички български кѣщи, за да дирятъ оржжие. Нищо не намериха, но при все туй много невинни хора бѣха бити, изтезавани и ограбени. Конфискуватъ имотитѣ на бѣжанцитѣ и на всички дезертьори отъ ромънската армия. Отъ кѣщитѣ прибраха българскитѣ книги, картини, икони, писма и портрети и ги изгориха. Нѣколко моми бѣха бити и псувани, защото носѣли прѣстилки и терлици, вѣзани съ бѣли, червени и зелени конци. Това било български триколюръ. Дирятъ делегатитѣ отъ двата народни събори, особено дѣдо Крало Костовъ. За него е издадено обявление по общинитѣ, дѣто се залова, да бѣде застрѣлянъ. Залаватъ запаснитѣ войници и вързани ги откарватъ въ Бесарабия. Много отъ тѣхъ избѣгаха и сега се криятъ изъ горитѣ. Ромънскитѣ власти заявяватъ, че слѣдъ мира ще изселатъ всички българи отъ селото и ще го заселятъ съ ромъни.

с. Армутлий. Хашимъ Юмеръ, бившъ делегатъ и подпрѣдседателъ на втория добруджански народенъ съборъ, бѣ арестуванъ, битъ и освободенъ слѣдъ като брѡн на властитѣ 5000 л. рушветъ. Кѣщата му бѣ нѣколко пѣти обискирана и ограбена. Взеа всичкия му добитѣкъ и хранитѣ отъ хамбаръ-му и ги раздадохъ на ромънски колонисти. Ограбени бѣха сѣщо и почти всички български и турски кѣщи въ селото. Полицията върши сама грабежи и насърчава грабежитѣ, вършени отъ ромъни-пришелци. Арестуваха и откарваха нѣколко българи и турци въ Ромъния. Много българи и турци избѣгаха въ България. Сега искатъ да конфискуватъ имотитѣ имъ и да изхвърлятъ на улицата сѣмѣйствата имъ.

Разкази на очевидци.

Рудолфъ Израилъ, отъ гр. Тулча, работникъ, нѣмецъ, 21 год., разказва, че, като идвалъ за Българи, при с. Коджалий го срѣщнали двама жандарми и го арестували. Вземи му единъ чифтъ обуца, 2 ризи, 2 чифта долни гащи и 850 ромънски левъ. Послѣ го били съ камшикъ и псували, защото „искалъ да бѣга отъ Ромъния”.

Велико Петровъ Кръстевъ, българинъ, 48 год., земледѣлецъ и бившъ кметъ на с. Старо-село, Тутраканска околия, разказва:

Когато дойдохъ ромънитѣ, азъ бѣхъ кметъ и всѣки денъ бѣхъ принуденъ да се явявамъ при шефа на полицията въ селото, който ме ругаше и псуваше най-чинично. За всѣко мръдане по работа ме слѣдѣха. Невъзможно ми бѣше повече да стоя и избѣгахъ въ България, гдѣто намѣрихъ подслонъ и сигурностъ за живота си. Въ България стояхъ до 27 май н. г., но като чухъ, че ромънитѣ си отишли, рѣшихъ да си ида и наобиколя сѣмѣйството си. Прѣстояхъ на 28 с. м. и на 29 трѣгнахъ обратно за България, понеже ромънитѣ не само че не бѣха си отишли, но сѣ още по-голѣмо ожесточение прѣслѣдваха българщината. На разсъмване между Туркесмилската и Сѣновската гора ме прѣсрѣщнаха двама ромънски жандарми, като прѣдварително стрѣляха върху ми, безъ да имъ дамъ поводъ за това. Хванаха ме и почнаха съ прикладитѣ на пушкитѣ си най-безмилостно да ме биятъ, до като се умориха. Обискираха ме и ми взеха: единъ сребрѣнъ часовникъ, една златна монета, единъ ножъ за рѣзване хлѣбъ, двѣ долни ризи, двѣ долни гащи, два хлѣба, единъ кгр. сирене и ме подкараха за с. Сѣново. Караха ме около 50 крачки, повалиха ме на земята и почнаха да ме биятъ и тѣпчатъ най-звѣрски съ крака и прикладитѣ на пушкитѣ си. Прѣтърсиха ме още веднажъ по голо и намѣриха 2000 л. книжни пари, ошити въ долната ми риза, уволнителниятъ ми билетъ, личната ми карта и една разписка на сума 760 л. 50 ст., която сума имамъ да получавамъ отъ полка си, заплатата като унтеръ-офицеръ. Слѣдъ това ме подкарватъ къмъ селото и ме запитватъ подигравателно, въ Букурещъ ли да ме закаратъ, или въ България. Азъ имъ се помолихъ да ме закаратъ въ селото ми, да се увѣрятъ, че съмъ отъ тамъ и не съмъ нѣкой лошъ човѣкъ. Жандармитѣ се спрѣха, раздѣлиха си паритѣ и ми казаха да замина за България, иначе ще ме убиятъ. Азъ като чухъ това се уплашихъ и трѣгнахъ за България, въ с. Юперъ, гдѣто се намирамъ и сега, ограбенъ, битъ, безъ никакви срѣдства за съществуване.

Пони Бѣлчевъ българинъ, 45 год., земледѣлецъ, отъ гр. Тутраканъ, напусналъ (избѣгалъ по-право) града на 12 юни н. г., разказва:

На 12 юни къмъ 4 ч. слѣдъ обѣдъ прѣсрѣщаме ме прѣдъ кѣщи, тѣмко на връщане отъ нивата, ромънскитѣ таенъ агентъ Франгу. Поканва ме заедно съ него да се явя въ сигуранцията (тайната полиция). Помолихъ го да ми позволи да си ида до въ кѣщи, да се прѣоблѣка съ други дрехи, понеже тѣзи сж ми работническитѣ, сѣщо и си хвърля царулитѣ, като обуя пантофи, а най-главното — да се обадя на до-

машнитѣ си, понеже, който бива виканъ въ сигуранцията, или не се връща вече, или отъ побой едвамъ се довлѣча до въ кѣщи. Много случаи има, гдѣто викани и послѣ се научаваме, че били изпращани прѣзъ Дунава въ Ромъния. Тайнитѣ полицейски копой се съгласи на моето искане, но застана до портата на двора съ втречени очи въ кѣщата да чака жертвата си.

Обаждамъ се на домашнитѣ си и прѣзъ градинитѣ и дворовѣтъ на комшинитѣ търтвамъ по насока къмъ казармитѣ за къмъ нивитѣ. Обаче, тайнитѣ агентъ, като ме заблѣзва, трѣгва подиръ ми и почва да стрѣля отгорѣ ми, за мое щастие не ме улучва. Прѣслѣдвайки ме така и вѣнъ отъ града на около единъ километъръ, все стрѣляйки подирѣ ми, Благодарение на група работници, връщайки се отъ кѣрска работа, заблуждаватъ юначния таенъ копой, че азъ съмъ се отдалечилъ и укрилъ вече изъ високитѣ рѣжи на нивитѣ. Прѣзъ нощта, успѣвамъ прѣзъ гори и планини, прѣслѣванъ като нѣкой дивъ звѣръ, да се добера до спасителния корабъ, милата България, с. Кара Кѡжалари, гдѣто увеличавамъ сѣ още единъ хиляднитѣ многострадални и нещастни добруджански чада. Сѣмѣйството ми е оставено на гаврата на ромънската полиция, да бѣде разкарано и мартетирано по командантства и сигуранции и то затова, защото се казватъ българинъ.

Ромънскитѣ менталитетъ.

Една интересна полемика.

Една характеристична полемика се завърза въ ромънската преса по случай освобождението съ кралски указъ-законъ на г-да Стере, Патрашкану, Виржилъ Арионъ, Д. Неницеску, Лупу Костаке и др. германофили, които бѣха дадени подъ сѣдъ за държавна измѣна и за разбирателство съ неприятеля. Съглашеносилската преса е недоволна отъ тоя актъ на правителството, който е отъ естество да добие едно вѣрно за ромънската политика тълкувание. Тя намира постѣпката за „аморална и не-сериозна” и се опасява, че ще създаде една нова двусмисленостъ относително сегашното направление на ромънската външна политика, ще се повдигнатъ нови съмнѣния и ще се създадатъ нови затруднения.

Разбира се отъ само себе си, че това мнѣние, изказано въ в. „Епока”, е вѣрно, но не по-малко вѣрно е, че жестѣтъ на правителството посочва на единъ менталитетъ, който дава още едно основание на досегашнитѣ приятели на Ромъния да се позамислятъ върху нейната искреностъ. „Морнингъ Постъ” узнаваше на 3 юни отъ Парижъ, че единъ ромънски министъръ посѣтилъ „затворницитѣ” германофили и имъ обѣщалъ скорошното освобождение съ кралска амнистия. Самото пѣкъ арестуване и слѣдствие ставаха само за форма. „Прѣстѣжницитѣ” бѣха отведени въ единъ разкошенъ санаториумъ, тѣй както г. Маргилманъ бѣ арестуванъ на врѣмето си нѣкои видни либерали въ единъ молдовски манастиръ. Г-нъ Маргилманъ угаждаваше на тогавашнитѣ побѣдители, както г. Братияну тгажда на днешнитѣ, но и единиятъ, и другиятъ вършиха своята собствена работа. „Стягулъ” изказва своитѣ съжаления за гдѣто Братияну е арестуванъ германофилитѣ, за да заплати съ тази неопозволена монета своя данѣкъ на вѣрностъ, къмъ която се считаше задлѣженъ съ своята външна „политика”, на която пѣкъ „Винторулъ” отговаря, че г. Маргилманъ не трѣбва да говори за вжбе въ кѣщата на обѣсания: „Той забравя, че инсценира даването подъ сѣдъ на правителството, което обяви война за народното освобождение.”

При всѣко ново събитие тия господъ внимателно прѣоцѣняватъ всичко — и съюзи, и приятелство, и клетва за вѣрностъ!

Двѣ или три МОБИЛИРАНИ ПОЛУМОБИЛИРАНИ ИЛИ ПРАЗДНИ

СТАИ

търси добро двучленно сѣмѣйство. Споразумѣние администрацията вѣстникъ : : : „Добруджа” за Д-ръ И. К. : : :

Положението.

Германското правителство е съобщило официално, че ще подпише мирния договор. Със тоя акт се поставя началото на формалното успокоение на свѣта, но дали ще се постигне и едно фактическо омиротворение, въ това мнозина се съмняват.

Старият ред на нѣщата е раздрусан издѣно. Човѣчеството дири нови форми на обществени и международни отношения, които да направят невъзможни международните конфликти. По пътя на тая революция въ възгледите то не може да не се отнася критически къмъ всички международни акти, които иска да поставя прѣгради на законните стрѣмления на народите къмъ обособление и национално обединение. На това състояние на духа вѣтъ се дължи песимизма, съ който се посрѣща договора за миръ.

Настоянието въ тая смисъл се засилва и отъ друго едно обстоятелство. Американският сенатъ не е съгласенъ съ възгледа на г. Уилсонъ, уставътъ за лигата на народите да съставлява нераздѣлна частъ отъ договора за миръ. Американците смѣтатъ, че въ такъвъ случай тѣ се обвързватъ да пазятъ съществуващия редъ на нѣщата въ Европа, а това значи спокойното разентие на Щатите да се намира въ постоянна зависимостъ отъ малките и голѣми конфликти на Европа.

Веднѣжъ Германия подписа, въпроситъ за мира съ нейните бивши съюзници ще минатъ леко. Така се мисли обикновено. Но това не е вѣрно. Тетрва Европа ще има да се справя съ главните въпроси на международното смущение. Косае се до въпроса за бъдещето на Турция и за балканския въпросъ.

Врѣмето за ликвидацията на тѣй нарѣченото „турско наследство“, въпрѣки виковетъ на гърците, които се готвятъ да замѣстятъ Турция, по мнѣнието на най-заинтересованите велики сили, не е още настъпило. Съ Турция, като държавна организация, може би, Съглашението не би се церемонило, но то не може да не държи смѣтка за мюсюлманизма, историческата роля на който далечъ още не е изиграна.

Както нѣкога — въ срѣдните вѣкове — папата обединяваше християните, тѣй днесъ халифътъ обединява мюсюлманите. А халифътъ, това е турския султанъ — политическо и духовно лице, едновременно.

Англия и Франция, които владѣятъ много милиони мюсюлмани, не могатъ да не държатъ смѣтка за настроението и за желанията на мюсюлманския свѣтъ; Италия — също. И послѣ — това е единъ въпросъ на политическа и обществена прѣвидливостъ — могатъ ли турците да бждатъ дѣйствиелно замѣстени съ гърците? Турската държава се оказа негодна да еволюира и се приспособи къмъ новия духъ на врѣмето; но дѣ сж доказателствата, не, — изгледите, че Гърция е по-дѣеспособна? Въ 1912 г. Гърция умираше, разяждана отъ вътрѣшни ежиби, въ който главна роля играеха словнически, а не икономически интереси. И хората въ Европа се питаха: „Гърция не е ли едно политическо недоразумение?“ Тия борби се повториха и прѣзъ врѣме на сегашната война; тѣ ще се появятъ и утрѣ. И другояче не може да бжде, понеже Гърция нѣма онова вътрѣшно икономическо сѣпление, което прави съврѣмения държави жизнеспособни.

Гърция живѣе съ миналото, както живѣеше и Турция. Опитите на Венизелосъ да я закрѣпи като ангажира голѣми европейски интереси въ разни прѣдприятия показва, че Гърция има нужда отъ опекунство и че не може да опекунтува.

Балканските въпроси сж още по-сложни, понеже на Балканите и въ бждеще ще се сблъскаватъ силите, които идватъ отъ Западна Европа, отъ Русия и отъ Азия.

Има извѣстно неудобство да се разглеждатъ днесъ тия въпроси и затова ние ще отбѣлжимъ само, че констелацията, която се създава въ Мала-Азия, ще бжде толкова по-трайна, колкото по-спокойни сж Балканите. Последниятъ пъкъ ще се успокоятъ само тогава, когато Ромжния и Сърбия могатъ спокойно да основатъ своята отбрана на една задоволена съ своето България.

Не може да се прѣдполага, че конференцията ще игнорира тия въпроси. Фактътъ, че Мала-Азия и Балканите се изучаватъ отъ специални комисии показва, че конференцията отлично разбира тѣхната сложност и сжблосностъ за утрѣшния день.

Минмо българско нападение.

Софийскиятъ в. „Зора“ помѣта сѣдната кореспонденция отъ Русе: „Избѣнда“ съобщава, че прѣди три дни една българска чета атакувала ромжнския постъ на границата и го унищожила, като освободила задържаните българи (к. н.). Това съобщение се намира въ тѣсна връзка съ съобщението, че италианските окупационни власти ще напуснатъ Добруджа. Цѣлата на ромжните е да убѣдятъ конференцията въ необходимостта областта да се окупира отъ ромжнски войски.

Тукъ обаче, остава, още единъ въпросъ откритъ: какво сж дѣрѣли тия „задржани“ българи на ромжнския постъ, защо сж били задържани тѣ? Не стига, гдѣто затворитѣ и арестантските килии сж изпълниха съ затворени българи, но трѣбваше и граничните постове да се обърнатъ на полицейски участъци.

Защо?

Най-ужъ Добруджа е ромжнска, нали „населението манифестира въ Кюстенджа привързаността си къмъ Ромжния“?

Може да ни се възрази, че тия хора сж били случайно задържани. Какъ е могла тогава четата — ако, разбира се, цѣлата тая история не е измислена — какъ е могла да нападне именно поста, дѣто сж се намирали случайно задържаните? Очевидно, тукъ работата е друга. „Задържанитѣ“ трѣбва да сж стояли достатъчно дълго врѣме на поста, за да може това да достигне до уши-тѣ на нападателитѣ и да могатъ послѣдните да организиратъ нападението.

Послѣ, ако въпросътъ се е касаялъ до едно обикновено задържане на изпълнили административни наредби хора, сигурно никакво нападение нѣмаше да има. Въ случая, значи, съ задържаните или се е извършило нѣщо страшно, или сж готвили да извършатъ нѣщо страшно. Ние видѣхме мнозина ранени хора, а на мнозина сждбата не знаемъ, за да се лъжемъ относно цѣлитѣ и на-мѣренията на ромжните въ Добруджа.

Само че по тия пѣтища далечъ не се отива; по тия пѣтища държави се разрушаватъ, а не се създаватъ. Сметомъ на умразитѣ никога не дава плодове на приятелство и добри съседски отношения. 1913 год. роди 1916. Не стига ли, толкозъ?

Съюзъ на латинските нации.

На „Ендепанансъ Руменъ“ съобщаватъ, че въ Фиуме и Зара сж станали манифестации за съединение съ Италия, на които се говорило за единъ голѣмъ съюзъ на всички латински народи. Горещи думи били произнесени за Ромжния, толкова обичната по-малка сестра на Италия. Всичките оратори възхвалявали героизма на ромжската армия и изтъквали абсолютната необходимостъ отъ обединението на всички ромжни, включително и цѣлия Банатъ въ Велика Ромжния.

Защо Братияну остава въ Парижъ.

Органътъ на г. Авереску „Андретарей“ отъ 23 тогосъ съобщава, че Братияну остава въ Парижъ, тѣй като му било съобщено, че ако отпътува безъ да се подпише договора, то всички въпроси, които се отнасятъ до Ромжния, ще се разискватъ отъ конференцията и въ него-во отсъствие.

Изборитѣ въ Ромжния и окупираниятѣ области.

Споредъ послѣдните вѣстници, ромжиското правителство било тоя пътъ рѣшено да произведе изборитѣ на 28 юли, за която дата тѣ бѣха отложени. Считаше се, че и сега тѣ ще бждатъ отложени по причина, както на външно-то военно и политическо положение, така и на броженията въ самата страна, но тоя пътъ изглежда, че въпрѣки още сжществуващитѣ мъчнотии, взето е окончателно рѣшение.

Обаче, при сжществуването на цензура и особено на военно положение, би било наивно де се очаква свобода на изборитѣ и свободно изразяване на истинското настроение на населението.

На новъ фронтъ за сжщитѣ цѣли.

Опитътъ да се развържатъ ржцѣтѣ на ромжнската администрация въ Добруджа. — Ромжните искатъ и военна окупация.

Ромжнските власти правятъ всички-тѣ усилия за да успѣятъ да настанятъ наново ромжската войска въ южна Добруджа.

Непрѣстайните алармирования на общественото мнѣние съ всевъзможни измислени или организирани отъ тѣхъ „болшевишки агитации“ не успѣха, понеже пълно спокойствие владѣеше и владѣе, всрѣдъ населението, и ако има нѣщо което да тревожи и безпокои това население, да го заставя да напуска своите занятия и своя домъ и да търси убѣжище въ свободна България, то съ шиканитѣ, прѣслѣждането на ромжнската администрация. Окупационните военни власти виждаха прѣкрасно всичко това.

Затова тая тема на алармиране бѣ изоставена. Сега се започва все сжщата атака, но на другъ фронтъ.

Нѣколко вѣстника сж пратили свои кореспонденти — разбира се съ военни автомобили и на държавна смѣтка — въ Южна Добруджа, за „да се убѣдятъ въ затрудненията, които срѣща ромжнската администрация по причина на развиваната отъ българитѣ агитация“.

Това, което вѣстникаритѣ сж видѣли и описватъ, обаче, не отговаря никакъ на заклоченията, които тѣ правятъ. „Онова, което става въ тая областъ прѣдъ очите на ромжнската администрация, която по причина на отсъствие на ромжнска войска, е безсилна да вземе нѣкакви мѣрки, е дѣйствиелно нетърпимо“. Българитѣ, които постоянно се надѣватъ да се възстанови българската властъ въ Добруджа, вършатъ една „агитация, която при все че е мълчалива, тревожи мѣстното население и става опасна“.

Като изрежда другитѣ проявления на неблагонадежностъ отъ страна на българитѣ, които ние споменаваме на друго мѣсто въ тоя брой, и които заемаме отъ в. „Дачия“ и др., в. „Андретарей“ прибавя още и факта, че въ Каварна и Балчикъ учителитѣ сж били посрѣщани съ подигравки отъ дѣцата, които написали по черната дъска: „Да живѣе велика България!“ Подобни работи правѣли, щото „коренното население, състоящо се отъ гърци, турци и гагаузи, да се ужасява при мисълта за завръщането на българската власт“.

Ние вѣрваме, че нѣколко гърци, пришепци кой знае отъ гдѣ, могатъ да се „ужасяватъ“ при мисълта, че тѣхните шпионски заплати ще бждатъ прѣ-кжснати и че тѣ ще изгубятъ възможността да изнудватъ и тероризиратъ населението съ помощта на ромжнската администрация.

Но турци и гагаузи, — да прощаватъ ромжнските вѣстникари — сж на друго мнѣние; тѣ знаятъ на кой режимъ се дължи тѣхното благосъстояние, тѣ знаятъ мизерията на тѣхните сънародници отъ севѣрна Добруджа, тѣ познаватъ намѣренията на ромжнската властъ по отношение на тѣхните земи и тѣ не сж забравили нито режима отъ 1913—1916 г., нито интернированията и отвлчанията прѣзъ лѣтото на 1916 г. на тѣхните близки.

Но тамъ, кждѣто ромжнските колеги сж интересни, то е когато искатъ да обяснятъ голѣмото плодородие и изобилие въ южна Добруджа съ грижитѣ и старанията на... ромжнската

администрация. Не, господа, да бждемъ сериозни! Икономическата процвѣта на Добруджа се дължи на нейното трудолюбиво, мирно, способно население, на ония скромни хора, които вие до вчера обвинявахте въ болшевизмъ, въ бан-дитство, и кой ли знае още въ що. До леньтъ на нашето повторно встѣпване въ южна Добруджа, тая малка областъ бѣше подобна на единъ пчеленъ кошаръ гъмжащъ отъ полезна работа. Прѣди вие още да встѣпите тамъ, всички бѣ наредено, изорано, засѣто. Ако вие сте внесли нѣщо въ живота на южна Добруджа, то е само смутъ и вражда, то сж само тревоги, заплашвания, изнудвания, гонения, изгнаничество, разединение всрѣдъ тия хора на труда. Благодарение на английската и италианска окупация само вашето злосторно дѣйствие е по-ограничено.

Ромжнскиятъ режимъ не създаде нищо положително, а разруши много. Вашитѣ усилия за разрушение се проявиха въ вашата окупация въ 1913 год. и въ 1914, съ вашия законъ отъ 1 априлъ, и съ цѣлиятъ полицейски и жандармски режимъ отъ 1913—1916, а особено съ интернирането, отвлчанието на добитѣка и пр. Вие разхищихте повече работни ржцѣ на областта отколкото всичките войни. Едни останали въ Молдовските буреници, загубени за винаги, а днесъ прогонихте съ вашитѣ гонения и заплашвания, десетина хиляди души отъ най-работното население на областта.

Защо тогава се хвалите съ изобилието, което виждате днесъ тамъ, за което вие нѣмате никаква заслуга, което безъ вашето идване би било още по-големо, което би било унищожено, ако английската и италианска властъ не би спрѣла вашата разрушаваща ржка?

Но нашитѣ ромжнски колеги се издаватъ. Прѣхваленитѣ богатства на колонията, която се нарича „южна Добруджа“ или „Кадрилатеръ“ и която е за Ромжния това, което Египетъ е билъ за Римъ — житницата — трѣбва да бждатъ всички запазени за метрополата.

Навсѣкждѣ имало „изобилие и богатство“, обаче, нужно е да се взематъ „незабавни мѣрки“, за да можемъ да се възползуваме отъ това богатство на нова Добруджа и за да се прѣлѣе въ вътрѣшността на Ромжния реколтата, чиято жетва се приближава и която би могла да насити цѣлата страна. А какви сж мѣрките? Много и разнообразни, но най-бързата е — да се повърне спокойствието на южна Добруджа, като веднажъ за винаги се тури край на българската агитация. И за това не сжществува, освѣнъ едно — единствено разрѣшение: повръщането на ромжнската войска!

Колко сж бѣли конци е съшито всичко това, колко жалка е ролята, която е повикано да изиграе вѣстникарството, когато то става оръдие за ограбването на населението на южна Добруджа! Ако Ромжния има нужда отъ храна, тя може да я получи и когато въ Добруджа има италиански или които и да било други войски на велики сили. Но искатъ се ромжнски войски за да се ограби плода на населението, неговия трудъ и да се започне оная система на тормозения и на тероръ, която нѣма подобна на себе си, и отъ която сж дигнали ржцѣ и самитѣ ромжни отъ нѣкой области въ Буковина и Бесарабия.

Това дѣло на разрушение и на смутъ ще бжде ли „допуснато“? Въ интереса на невинното и трудолюбиво население отъ южна Добруджа, на българи, турци, гагаузи, татари, ние бихме желали да бжде прѣдотвратена тая горчива сждба, която се подготвя надъ най-благовидни претексти

Д-ръ И. П.

ТАРСИ СЕ ИЗДАТЕЛЪ

:: ЗА КНИГАТА ::

Подъ Ромжнско иго

Повѣсти и разкази изъ живота на поробена Добруджа отъ Д. Кацевъ-Бурски. Книгата ще излѣзе около 8 печатни коли. Споразумение Д. Кацевъ, в. „Добруджа“, площадъ „Черна Джамия“, № 5.

ХРОНИКА

КЪМЪ Г. Г. АБОНАТИТЪ.

Администрацията на в. „Добруджа“ умолява всички абонати, които не са си платили абонамента да направят това, защото се чувства нужда от сръдства за редовното му излизане. Абонамента да се внася направо в администрацията на вестника, площад „Черна Джамия“, № 5.

Абонаментът за година 20 лева. За половин година 15 лева.

Военнопълненикът **Владимир Златаров** от **Силистра** да отиде при брат си **Никола Златаров** в **Гюмюрджина**.

Към членовете на в-во „Добруджа“ — **София**. Поканват се всички добруджанци и добруджанки, живущи в **София**, да си внесат членския внос за годините 1918—1919 — по лева 24 на година при касиера на Добрудж. организация — площад „Черна Джамия“ № 5 — телефон 368. Канцеларията е отворена през целия ден.

Работници се търсят от в-во „Изида“ в **София**. Нужни са около 20 души българи от Добруджа. Освен добра заплата, на работниците се дават жилища и хляб. Желаящите да се отнесат на адрес: в-во „Изида“ — **София**.

Търсят се словослагатели. Печатница „Добруджа“ в **София** търси опитни словослагатели и печатарски работници из сръдта на добруджанските българи. Постъпване веднага. Възнаграждение добро. Желаящите да направят писмено искания си чрез Добрудж. организация в **София** за печатница „Добруджа“.

Българи — добруджанка, шивачка на долни мъжки и дамски дрехи, приема да работи в семейство. Условия износни.

Желаящи да се отнесат до бул. Фердинанд 177 за **Деспина Минчева**.

ПОСЛЕДНИ НОВИНИ

(Съобщения на Б. Т. Агенция).

Официално съобщение на германското правителство, че приема мира.

Лион, 24 юни. (Гръцка радиотелеграма). Германската делегация връчи в понеделник 5 ч. вечерта на френската военна мисия в Версайл следната официална нота: „Правителството на германската република, отстъпвайки пред по-висшата сила, заявява, че то е готово да приеме и да подпише изработеният от съюзните и сдружени правителства мирни условия.“

Кога ще се подпише мирният договор.

Лион, 24 юни. Датата на церемонията, която ще се състои в Версайл по случай подписването на мира, не е още определена. Очаква се да пристигне нова германска делегация снабдена с необходимите пълномощия. В. „Пти Паризьен“ казва, че церемонията ще стане в четвъртък или петък, или най-късно в събота.

Договорът с бившите съюзници на Германия.

Лион, 24 юни. Френската преса се занимава с капитултането на Германия. Подписването на мира, пише в. „Матен“, е важна стъпка към общото омилотворяване. Несъмнено, остават още доста договори една започнати, именно ония, които трябва да уредят съдбата на Австрия, Унгария, Турция и България. Тъй като ще трябва да се разрешат важни проблеми, които могат да поставят на изпитание единството на съюзниците.

В. „Пти Журнал“ пише: „Към г. Клемансо и към неговите сътрудници, особено към г. Пишон, ще бъде направена признателността на всички французи, когато се завършат бължителните заслуги, които те принасят на Франция през време на тия трудни преговори.“

Политиката на новия италиански кабинет.

Лион, 24 юни. Според едно извѣстие на в. „Джорнале д'Италия“, петият италиански делегат на мирната конференция ще бъде г. Креспи, а не маркиз Имперали; останалите четири делегати са: г. г. Титони Пиало, Маркони и Фераси. Новият кабинет ще се представи в събота пред Парламента. Неговата политика ще бъде предимно стопанска.

Поздравления до Клемансо.

Лион, 24 юни. По случай официалната декларация на германското правителство, че приема и ще подпише мира, всички колеги на г. Клемансо поднесоха поздравления си на министър-председателя. Между официалните лица, които след това се явиха при г. Клемансо, за да го поздравят, първи бяха г. г. Венизелос, Романос и полковник Хауз.

Кой ще подпише мирът с Германия.

Лион, 24 юни. (Радиотелеграма). В. „Тан“ пише: „За сега още не може да се определи денят, в който ще стане подписването на мирния договор в „Галерията на Огледалата“ в Версайл, тъй като не се знае още, какви германски пълномощници ще бъдат изпратени на мястото на делегацията, която председателствуваше граф Брокдорф-Ранцау. Германското правителство е поканено да съобщи имената на новите си пълномощници, обаче, до този час още не е получен отговор на тази покана. Изглежда, че съюзните и сдружени правителства са решили да не припознават пълномощниците, които германското правителство ще определи за подписването на договора, ако тези пълномощници нямат, окуп положение и личен авторитет, които подхождат, за да се представява Германия при един такъв тържествен акт. При тия условия не би могло да става въпрос да се назначи за шеф на германската делегация пълномощният министър г. фон Ханел, който впрочем не притежава необходимите пълномощия, за да подпише договора, а е само акредитиран за преговорите и размѣната на ноти. Според свѣдѣния от Версайл, шефът на новата германска делегация щѣл да бъде г. Херман Мюлер, който заема поста министър на външните работи в кабинета Бауер, както граф Брокдорф-Ранцау заемаше същия пост в кабинета Шайдман.“

Понеже германската делегация не може да пристигне в Версайл преди сръдта вечерта или четвъртък сутринта, церемонията в „Галерията на Огледалата“ не ще стане по-рано от петък, толкова повече, че ще трябва да се провърят предварително пълномощията на новите германски пълномощници.

Италианската кауза за Фиуме.

Рим, 18 юни. (И. Т. А.). (Закъсѣла). Преди няколко дни се събра в Бодро международна конференция за бърз влѣк от Атлантическия океан до Черно море, на която биде поканен и представител на града Фиуме. За такъв бѣ изпратен Д-ръ Антони. Конференцията, на която присъствуваха представители на Чехо-словакия, Румъния, Полша, Югославия и гражданските власти в Бодро, се председателствуваша от държавния подсекретар на обществените сгради и транспорт г. Сел. Когато той даде думата на представителя на Фиуме, който пожела да изкаже своето задоволство от грандиозния проект и признателност за поканването на родния му град, както и желанието Фиуме да бъде включен в пътя Бодро—Одеса, цялото събрание направи възторжена манифестация и изразило симпатии и удивление си

към Фиуме. Министърът и депутатите присъствуваха на банкет даден в чест на конгресистите. Високопоставени лица потвърдили предъ представителите симпатии си къмъ каузата на Фиуме и изказали възторга си отъ патриотичното дѣло на фиумските граждани. Всички единодушно признали, бидейки външи лица по морските и пристанищни въпроси, че създаването отъ Фиуме на едно свободно пристанище трѣбвало напълно да задоволи стопанските нужди на хинтерланда.

НОВАТА ИТАЛИАНСКА ДЕЛЕГАЦИЯ.

Лион, 24 юни. (Радиотелеграма). Новата италианска делегация се очаква да пристигне в Париж в петък сутринта. Тя ще се състои от г. г. Титони Маркони, Фераси, Пиало и Креспи, които ще сложат подписа си отъ името на Италия върху мирния договор.

Пригответе се за подписване на мира.

Лион, 24 юни. Г. г. Уйлсон и Клемансо отидоха в вторник след пладне в Версайл, за да дадат известни разпорѣждания в свръзка с церемонията за подписването на мира. Тъй бидоха посрѣщнати от новия префект на департамента Сена и Оаза г. Витри. Г. г. Клемансо и Уйлсон се показаха на балкона на спалната стая на Людовик XIV и събраха се публика предъ двореца имъ направи овакия.

Анверс тържествува.

Лион, 24 юни. (Радиотелеграма). Съобщават от Анверс: Щомъ се получи тукъ извѣстието, че германците ще подпишатъ мира, биде издигнато националното знаме върху кулата на катедралната църква, чиито камбани започнаха да звѣнятъ. Спремитъ на намиращите се в пристанището параходи започнаха също да свирятъ, а оркестрите отъ фортите дадоха приветствени залпове. По всички улици на града отново голѣми весели тѣпи.

Полша и Америка.

Париж, 24 юни. Съобщават отъ Ню-Йорк, че тамъ е пристигналъ новиятъ полски консул, посрѣщнатъ отъ множество полицаи, живущи в Америка. Правителството е поздравило консула като пръвъ официаленъ представител на новото полско правителство в Ню-Йорк. Отговорайки на поздравления, консултъ въздаде похвала на Съединените Шати и съюзниците за осъбждаването на Полша.

Австрия и лигата на народите.

Лион, 24 юни. Австрийската делегация връчи на председателя на мирната конференция г. Клемансо една нота относително проекта за обществото на народите.

Френски легации обрънати в посолства.

Лион, 24 юни. Вѣстниците съобщаватъ, че френскиятъ пълномощенъ министъръ в Брюкселъ г. де Маржеръ ще бъде повишенъ в степенъ посланикъ веднага щомъ френската легация в Брюкселъ се прѣвърне в посолство. Френската легация в Рио-де-Жанейро се прѣвърща тожѣ в посолство. Първиятъ посланикъ на Франция в Бразилия ще бъде навѣрно г. Конти-бисшъ министъръ на Франция в Пекинъ и Копенхагенъ.

Американците и лигата на народите.

Париж, 24 юни. (Американска радиотелеграма). Съобщаватъ отъ Вашингтонъ: Следъ съвѣщания съ сенатора Ноксъ, сенаторътъ Лоджъ внесе едно предложение, съгласно резолюцията на Ноксъ, да се поиска отъ мирната конференция да се вмѣкне в мирния договоръ една клауза, която да дава право на Съединените Шати и на другите народи да се присѣдинятъ къмъ лигата по-сетѣ, следъ като договорътъ бъде подписанъ.

Le Mouvement Dobroudjaïen

Bulletin de l'Organisation Dobroudjaïen en Bulgarie
Paraît le 1er, le 10 et le 20 de chaque mois
Rédaction et Administration place „Черна Джамия“
Téléphone 368
Abonnements: Bulgarie: 6 mois 9 frs., un an 18 frs.
Etranger: 6 mois 10 frs., un an 20 frs.
Намира се за продаж при всички вѣстникарски агенции в Царството. Вѣ София за продаж при вѣстникарските будки.
Единъ брой 50 ст.
Прематъ се абонати чрезъ Администрацията, площадъ „Черна Джамия“ 5—София

Тереза Ракенъ,

романъ отъ знаменития френски писател Емил Зола.
Една извънредно покрѣтителна картина на прѣстѣпната любов. Издание на „МОДЕРНА БИБЛИОТЕКА“. Продава се вѣ всички книжарници и будки в Царството. Цѣна 6 л.

Библиотека „Добруджа“.

издания на народоспомагателния фондъ „ДОБРУДЖА“.

Излѣзли сѣ до сега слѣдните книги отъ библиотека „ДОБРУДЖА“:

- № 1. Историческите права на България върху Добруджа отъ М. Г. Марковъ. л. 2.—
- № 2. Добруджа и нашето възраждане (културно-исторически издирвания) отъ Ст. Чилингировъ л. 5.—
- № 3. Кюстенджанското пристанище отъ Д-ръ Пенаковъ л. 1.50
- № 4. Мемоаръ отъ Центр. Добр. Съвѣтъ л. 1.50
- № 5. Ромжиските жестококи надъ отвлѣчените добруджанци в Молдава, подъ уредбата на Драгомиръ Павловъ и Д. В. Кацевъ л. 2.20
- № 6. Стари и нови памѣтници в Добруджа (художествено-етнографиченъ етюдъ) отъ Ив. Енчевъ—Видю л. 12—
- № 7. Стефанъ Караджа (живописни бѣлѣжки) отъ Ст. Чилингировъ л. 2.—

Други издания на фонда:

Портретъ-картина на Ст. Караджа Цѣна л. 2.50
Картина св. св. Кирилъ и Методий по оригинала на художника Ив. Енчевъ—Видю Цѣна л. 6.—
ПОРЪЧКИ за книгите отъ библиотеката и другите ѣ издания се отправятъ до управлението на Народоспомагателния фондъ „Добруджа“, ул. „В. Левски“ № 16 — София, или до дружество „Книжнина“ ул. „Вас. Левски“ София, телефон 1609
Вѣ България при всички книжарници.